

[Ministeren for Søfart og Fiskeri.]

ved denne ikke helt betydningsløse Affære, bekræfter helt ud i en Skrivelse til Politiet den Fremstilling, Landsfogeden har givet.

Det, man altsaa kan sige, Klagerne samler sig om, er, at Brødet var klægt og Margarinen harsk, og at man intet Kød kunde faa. Hertil er at sige, at de Varer, som Folkene fik udleveret, er de samme Varer, som de Danske spiser og Befolkningen spiser, de Varer, man har i Butikken. Man havde ingen andre. Naar man ikke kunde udlevere Kød, skyldtes det den Omstændighed, at man simpelt hen ikke paa den Tid af Aaret har Kød i Kolonien Godthaab og ikke er i Stand til at skaffe det. Der er jo ikke Slagter ved Haanden, hvor man kan gaa hen og købe et halvt Kreatur eller lignende. Man skaffer sig Kødet — og det var det, Landsfogeden tilbød de Godtfolk, at de kunde skaffe sig — ved Jagt eller Fiskeri. I alt Fald er de grønlandske Kolonier ikke paa nogen Maade indrettet paa en saadan Invasion af fremmede som den, her har fundet Sted, og man maa undskyldte, at den grønlandske Handel heller ikke er udstyret med flere eller bedre Varer end dem, den nu altsaa har, og som dog altsaa er saa gode, at baade den danske og den grønlandske Befolkning kan spise dem. Det andet Klagepunkt gaar ud paa, at man ikke kom hurtigt hjem med „Disko“ eller „Hvidbjørnen“. Ja, det havde naturligvis været en mere komfortabel Hjemrejse — det erkender jeg —, men da der jo laa Færøskibe nok, som de kunde fordeles og sendes hjem paa, syntes dette at være mere nærliggende og det, som hurtigst muligt bragte de skibbrudne til deres Hjemsted, fremfor hvis man skulde lade dem komme til København først. Jeg tror ikke, at man efter den Undersøgelse, som har fundet Sted, har Brug for mere Undersøgelse og heller ikke har Aarsag til nogen Art af Paatale. Thi jeg ved ikke, hvad Landsfogeden skulde gøre andet end det, han gjorde. Naar Folk, der skal rejse, og man til denne Rejse har Motorbaaden liggende og vente, nægter at staa op af Sengen, ser jeg ikke nogen større Ulykke i, at han ryster lidt ved Sengen. I alt Fald var det rimeligt, at han brugte den Myndighed, han havde, til at beordre Manden til at staa op, naar han nægtede det. Det var jo ikke Mening, at den paagældende Mand skulde blive i Grønland.

Jeg maa derfor med Henviisning til denne Redegørelse mene, at der intet som helst er at foretage videre i Sagen. Hvis nogen føler sig ilde behandlet, maa ved-

kommende rejse Sag. Den grønlandske Styrelse har i hvert Fald ingen Anledning til at gøre det.

Formanden: Skønt det Spørgsmaal, som det ærede Medlem for 7de Kreds (Patursson) rejste i Slutningen af sin Tale, ligger noget udenfor den Sag, der er til Behandling, hvad det ærede Medlem jo ogsaa selv erkendte, har jeg dog ikke villet afskære det ærede Medlem fra at rejse dette Spørgsmaal. Men efter at den højtærede Minister for Søfart og Fiskeri nu har givet den Redegørelse, som det ærede Medlem ønskede, maa Forhandlingen herom være sluttet. Hvis det ærede Medlem skulde ønske at gøre en yderligere Bemærkning, maa denne i hvert Fald være ganske kort.

Patursson: Den skal blive saa kort som muligt. Jeg ønsker at rette en lille Misforstaaelse, som den højtærede Søfartsminister gjorde sig skyldig i, idet han sagde, at „Tingakrossur“ er mit Blad. Ja, er det Tilfældet, saa er den færøske „Social-Demokraten“ ikke mindre den højtærede Ministers Blad. (*Ministeren for Søfart og Fiskeri* [Stauning]: Ja, det er ogsaa mit Blad), og der har vistnok ikke været kraftigere Udtalelser i „Tingakrossur“ nogen Gang end dem, der findes i „Social-Demokraten“ for den 18. Det kan man være overbevist om. Jeg skal altsaa ikke komme nærmere ind paa dette nu, desværre — der er Ting, som jeg vilde have trukket frem —, men nøjes med at sige, at jeg kender ikke en eneste af de Personer, der her er Tale om, hverken nogen af Mandskabet eller Kaptejnen. Jeg har ikke staaet i nogen som helst Forbindelse med dem. Jeg har aldrig set, i hvert Fald aldrig kendt den Lærer, som blev omtalt, før jeg kom paa Gennemrejse om Suderø, da jeg rejste til København. Det var første Gang, jeg talte med denne Mand; jeg har ingen Forbindelse med ham. Men jeg mener, at naar disse Mennesker ønsker at faa Sagen frem, fordi de mener, at de ikke er blevet behandlet paa rigtig Maade, saa har de Ret dertil.

Hvad angaar Skældsord, saa har vi ogsaa saadanne fra den anden Side i de Ord, som Færingerne blev kaldt for, f. Eks. Idioter og det, som værre var. Men jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette.

Der er et særligt Punkt, som jeg ønsker at svare paa, idet den højtærede Søfartsminister siger, at det kan ikke være den færøske Fiskerbefolknings Standpunkt, og det kan ikke være Lagtingets Standpunkt: ikke at ville modtage Havnen, naar den